

Сїасоје Јоксимовић

MUNICIPIUM S

Књижевна награда
»Новица Тадић« 2019

Едиција
ПРИСУСТВА
Књига шеста

Уредник
Драјан Хамовић

Рецензент
Јана Алексић

Покретач и покровитељ књижевног конкурса и едиције
Министарство културе и информисања Републике Србије

*Сѵасоје
Јоксимовић*

MUNICIPIUM S

Завод за проучавање културног развитка
Београд, 2019

»У непосредној близини Пљеваља, у селу Коминима, смјештен је још увијек већим дијелом неистражен римски град, коме пуни назив имена са сигурношћу није утврђен. У литератури га срећемо као Municipium S..., а живио је између I – IV вијека.«

Интјерней сїраница Завичајної музеја Пљевља

– Боље да се вратимо вашој ливади. Она је, можда, поново, неки празан простор.

– За мене више ниједан простор није празан.

– У њему живе бубамаре, вилини коњици...? И један цврчак.

Драїослав Срејовић, »Празно поље«

УРЕСЦИ

Покушај

Она као водени цвет
који покушавам да будем

али ме само покрет разликује

Сјај са украса који се круне

И ако песму не пустиш

лако се тишина наставља
у вечност

Јер није камен
да га неко помери

На мене
утичу и сви
замишљани потреси

Нама се лакше остварују чуда,
него сусрет

Толико увиђајности
која ће нас раздвојити

на крају

ко није
уложио труд
покупиће плодове

Углачана судбина

Кад се испуни судбина
пукотине
Кад се углача место
расцепа

постане не само навика

него срж
без простора за ново раздвајање

Четрдесет година прашине

Потпун и ужаснут
пред личним Творцем
не желим да будем
период обраћања у трећем лицу

А као да не стижем да трајем,
да саопштим колико волим

и пред њом
која двоструко измиче

Разилазе се и птице
И све шуме ретко делују

Или смо осуђени
на зарастања,
или спори раст показује
како се непостојање не мења

Доживљај тумачења

Када прође доживљај
тумачења

Казалке се после случајног
сусрета
опет поклапају

Мада више нема ни казальки,
али има ухваћене светлости

Наговештаји

Једино су шуме пружале
осећај урбаног
у наговештају

какав није могао да произведе ни један град

И схватио сам на крају времена,
да је говор тела

живот

довољан да надоместим
посечено дрво

Све је једноставније
него што се о томе
дише

И некеме ће се услед ветра залупити прозор
у напуштеном граду

Једнако као у центру збивања

Погледом и уснама прелазиш
у мислима
преко сваке апстрактне слике
као преко избављења

Окрајак пуноће

Окрајак пуноће
као несхваћени лист

Кристалисали смо се кроз ово
одрицање
Али је све како смо веровали,
кад имамо наш свет и наш језик

младеж на уму

И брзо пролази лето,
у песми Арсенија Тарковског

Завеса до средине прозора,
као знак шума у равници

Да у свему овоме нема
општих места

и да закључамо смрт
као креденац
са унутрашње стране

Чаробна туга

У тренуцима оптимизма

не оклевамо да помислимо
како непријатељ
није остављен
без предности
својих покретача

Сваки одговор захтева
такво питање
и само ту има равнотеже

Највише штете имамо
од микросветога
насталих
на обронцима
преживелог

Нема велике истине
и свака стоји и живи
у својим круговима

Чаробну тугу
живот не познаје,
док се гледамо кроз паучину

Носиш панталоне које нису вечне
С друге стране
постоји трећа

О многим сажетостима

Нити ко може
без свога зла

Нити је ичији сан дошао

Дајемо значај (не)битном
и то нас обилази
Као да је оћелавила
планета у сну

Ако ти се буди туга

Привид густине
Снаге испод нокта

Треба ти чудо
Као новозаветно

Јер који то путник
Који то бог мисли

о судбини осталих,
док путује

Све упућује на нејасну проходност
Повлачење иза небића
Уобичајену конструкцију
коју случајно сретнеш

И не користи много
што ћутећи слушамо
исти језик

Сапостоји срећа

Као што сапостоји
све
од чега смо се одвојили
и
што се од нас одвојило

Тако изненади ситница
која лежи у џепној спонтаности
заборава

радошћу као васкрсењем

И то је право чудо

Иако се још увек дешава
да звезда нестане
пре него што се окренеш
А није је заклонило дрво

Тада помислиш
како не желиш срећу
Него њен наставак

Скоро па круг

Урамљен од свега,
нико није рођен да живи у памуку

Има ли шта ново
Светлије
Да се клони бесплодно заузетих

Пре него што вода однесе
и оно што си намерно бацио

подигни исто тако неважну фигурину
која је у том трену
пала

јер то је надилажење
садашњости
коју не волимо само зато што
хита
према сигурном

После истине

Да ли пророци пре мене
знају
када ћу створити песму
и спонтано се сетити победе
Кад сеобе у свој доживљај
постану свакодневно стране

Поновљени снег, открива
да се у неочекиваном само ужива
Јер нас није спремило чекање почетка
Ни сигурног пролажења

Догоди се
да помислиш

како не одузимаш од живота
ако откинеш иглицу четинара

Али покренеш лавину са заснежене гране
Бога у сенци ћутања

Уресци

Реке које се уливају
не губе се,
као што се мисли

Деси се да суша има светлу страну,
на дну матице открије им корита

Понекад

све знамо и све су приче испрчане

Неко ће рећи:
Иста је то прича,
Јесењин и ти

Жалићемо за једноставним временима,
у којима је све о чему смо сањали било ово сад

И поред лавиринта

Обрадује те гробљански пас

свако са својим временом
закључаним у пупољку

Лептирима изнад ватре

Како изместити лептире

Како изместити и лептире,
да наш свет буде спреман
када наступи његово време

Одувек трагови нестају без ичије бригае,
а познајемо закон неуништивости материје,
губитак облика
и онога што нас се не (до)гиче

обраслост видиковца

Када се нешто просипа
утешна је свака празнина
између просутог

Како изместити лептире
у правоугаоник лепоте
са којом смо повезани,
на рубу одрона-степеника
у чијој је смеси све осим осмеха

Треба ми почетно слово
са заједничким обронцима

Јесмо далеки,
али не изговарамо метеоролошке термине,

не користимо топониме
Иако брзо рђа надвлада бронзу,

изменили смо се без преображаја,
допутовали себи на другачији начин

Знали свако значење,
бела врата
насупротив свим бојама

Погрешно си уписала своје водопаде,
а нас је то начинило
Прстом-инструментом
невремена
које теши

Светли фосил

Не постоји оно за шта смо сигурни
да
нам је потребно

У односу на немерљиве дане,
пре најстаријег нашег замишљања

Као доказ одсутног
служи нам меланхолија

Унутар увећаног праха,
где су и наши иницијали

у наметнутој зависности од загрљаја

И колико смо преда мном
засијали у бесмислу онога
што је постојало

и после чега је
све
у живом презенту

изгледало као блаженство

због његових окренутих леђа

Светлост преко лома

Иако нисмо исто што и своје мисли,
храбри и бојажљиви успут

Смисао кроз њих делује
ако се пробије светлост без лома

Жудиш и ти за смислом,
али му постављаш замке

Право је откриће
кад у свему видиш
само себе садашњег

Као да је у божјим рукама
да те спусте
на неутрална решења

Кишбран

Човек не управља ни малим зазором
Али људи досежу
иза крупнијих илузија
од оне коју присвајаш

Као наткрив над собом и њом,
раздвојеним и у редовима песме

У невремену
Измештању

Над осталима
али што су под сунцем

Или је нешто другачије

После свега се унутар посуде,
на моме нокту-острву,
од дављења спасава инсект

Времена чувања

Дође време и за песму,
за надахнутост коју чуваш
кроз надолажења
Али је тајна услов откривања

Иако су ствари мртве
и проводе своје дане у суштини
коју си им дао пре куповине
И смисао им стари у твојим просторијама

Сад је другачије
када разумеш да обрва и трепавице
спречавају кап да ти дође до ока

као смисао детаља
и Бог који у њима још више пребива

Божанство

Окренеш се и прође живот сати
Неће ти Азија решити
проблем са оним што волиш

Да ли ће тај свет знати то
За стара сунца над кутијама

Тек су после и календарски
наступиле хладноће

Ништа се не завршава на оглоданости,
него потенцијалу кости

да из ње никне нејасна љубав
као преграда
тумачења

(Не)укровљено божанство
учестало се креће собама
и врховима гора
истовремено

не ћути над миленијумима,
мучи га немир од настанка света
исти као мој

и то нас једино (по)везује

Нејасно

Све што је нејасно
и онима пре нас и после,
у различитом је насаду
који се везује на исто-другачије,
као задебљања на ћелијама

Не знаш куда са својим
распетим
ведрим небом

И у деловима који не припадају Азији,
остатке свемира што су завршили
будући преображај,
покрива једноставно

Срећеш ствари савршеније
од оних које желиш,
али их не прихваташ без маске

А почетак бајки и измењено значење
»Био једном један«
припада и осталима

Ти и даље с једнаким смислом
спуштај засторе,
да светло не оштети лак дрвеног стола

Обратни свет

Када будеш оно што се јасно наслуђује
али прећути

Знаћеш

Да си и камен вратио на отисак,
да заштити(ш) мравињак под њим

И

да је све у неуронима,
да нема маште споља

Изнова знаћеш

да ти је корак продужила
положена сламка,
да сува показује светли залазак

Постаје неважно што ћеш

ако се вратиш,
затећи остављено место

Какав је плод те извесности,

истрајавања у идеалу и после самоприхватања

Јер горштаци говоре о возовима,

нико не помиње сазвежђа

А радује
као да си нашао зимзелену иглицу
која не боде

Искривљена музика

Док траје

Када сапутник помене да има доста жира
А ти прећутиш
да знаш да се о томе говори
због зиме која ће бити јака

Али свесно
Унапред знајући да ћеш жалити због тога

А сува земља је још увек као продужена
дневна соба
која не штети ногама предмета
изнетих из ње

**ТРЕЋЕ
СЛОВО**

Municipium S

I

Сетио сам те се летос
С првим погледом на то:
Киша, птице над тумулима
у дворишту
и шумама чија подножја не спајају
оно што се у замисли сусреће

Али се на почетку није знало с временом
Сад је сунце иза нас у више значења,
иако се не познајемо

Тумачење се не крије у препознатој недовршености
И ништа што је на видику
није разгажено
после толиких истих година
колико стане у мршаву душу доброте

Municipium S

II

Као да видиш себе с треће стране
Одувек миран
и не одувек чудесан себи

Кроз својство прозора
у односу на остатке предака

Ко ће се сетити будућних остатака
који ослободише лептира

Ипак, није то туђа кост

И скупљачи су под прахом својих пета заборављали
и на замисли
Као нама што досаде
познати правци

Зачудиш се како покривено
траје док се не откопа
И колико је изгубљено ствари
с намером да их боље сачуваш

Али ето га мир у облицима,
украсима које ни освајачи нису дотицали

Када у свему постоји сачувано
И буде нови поглед
мраморног лава
и око његове гриве
престаје да буде околина некрополе

Пре освајача

Живот постаје
посматрање
без удубљивања

Неке од наших ствари су чврсте
на бочним местима,
да би на правим могле да се отворе

и које су нужне
одмах после здравља и ваздуха

Ту је лепота цвета нара
балсамована у врху зрелог плода,
а на то нико не утиче

Волео бих да једном проговориш мојим океанима,
укинеш туђе кухињско светло
које стално гори
и топи слободу у затворености

Можда није само помисао да су прва слова вечна,
него ти
Дао бих све за тебе
али је боље наћи ров или тунел за долазак

Једном се нешто давно раздвојило
и пре упознавања освајача и освојених,
да бисмо га опет спојили

Мада ни један од наших грчева
није на правом месту

Danubius

У световима
где нешто може нашим само да се назове,
селф је читав

док се у тој брижности ипак не помера

А од тада
Ни један лист календара не цепа се
и не прецртавају се обданице и ноћи

Него су заклон подножју свог лебдења

Као пребивање
непостојећих
Беспомоћност или мир

Као лептирица на глави Јупитера
И винска мушица на глави Данубиуса

Симболи ветрометине

Што је овако ветровит живот
Имали бисмо фантастичне одразе

Некакав, мало топлији »Соларис«

Пешчар,
као употреба миленијума
сажетих у прилагођене синтагме

Даје нам се да наслутимо
да је само
део

Нешто од нечега

Иза

У кратком свевремену
које поново доводи себе

Артефакти птица

Артефакти птица
Тренутних фосила у свежем малтеру
и небројено другачијем значењу крошњи

Уклопљени у коцкицу пролазности

која није довољна
док смо јој сведоци

него тек после

Када сваки лист стекне
сопствени калуп

Ако не у длану
светлошћу посећеног,
онда у говору мисли
или поновљеном путу

Врх(ови)

Напољу су врућине
и почели смо да занемарујемо куполе
у односу на исток

Можда су само обданице страшне
Ноћ је мирна,
летња,
са напредовањем дивљег цвећа

Тада се прашина иза хода
под снопом светла открије

Упали(мо) светло да умину налети ветра,
јер нас не окружују они
који су се жалили на невреме

Само жуте цвасти
од прапочетка преобразене

На ветрометини шупљине флаша
понављају звук празнине

и пупољци трна не успевају да се отворе

Асортиман лепих залазака

Иза тога нема оправдања
али нема ни тебе
Јер у нашим песмама
и лица громила од нечега беже

Нити си од оних који намерно иду пречицама,
па ти западне купињар
али и видик
Уместо стазе,
сателити сазрелог лека

После шума
долази непроходност
И доживиш чудо да се све
регенерише
без узрока и последица,
супротно доминама
које падају у низу

А није пустињски след
Ни стега закључака
после сазревајућих процеса

Чији је циљ споредан
али исти као судбина гљиве пухаре
одвојене и од праха

Него је личност и Сусрет
без сусрета

Иако сваки од прахова
полаже право на своју урну
уместо на себе

без помилованог истрајавања

Испуњено значење

И кад не знаш
испуни се значење

Остају само општа места

Довољна да се нокат забоду у суво
и сачува те од потопа

Можда смо раније знали
да ћу кроз шупљину фигурина
погледати у очи садашњости

Неки пут само ове песме
могу да додирну крајеве,
у дислоцираним налазима своју суштину

Срце гори баш у кошуљи
И не мислиш одакле редослед дугмади

И нема везе што ће зарђати добоши,
кад је њима нешто забележено

Иако је ово место
где одавно пребивају кише,

навикли смо на јелена са мрамора/стећака,
кога копље овлаж додирује,
а не лови му логос, ни тело

Чвор

Као да смо остварили спонтаност
неспојиву са свечаношћу излаза
Не руку под руку са ослонцем
на склопљене казальке

Та је страна баш у сунцу,
јер не очекујемо

Без помисли о јануару,
спавају пси на отвореном
Ни нама не треба склониште,
ако је наступио есхатон

Тумачимо
Као да су небо и свет
зона
комфора

Занемарити, без обзира на сазнања,
да неки су артефакти само артефакти

У том чвору
јави се лептир,
као душа сверазумевања
И само једно име у истрајавању

Неолит

Не знам је ли мирење
гледање у очи
новом излазу,
новом значењу

Прошеташ и до неолита,
нађеш огњишта
и грејеш своје представе
ивицама облутака

Са нешто џепних ситница
узетих из старих
погледа на свет

(За)хлађење трајања

Смисао несвестан себе
можда је као Сведржитељ
Или је постојеће због свести несавршено

Настајања и опстајања
можда су случајности
Не помињем нестајања

Али се у опнама које спајају листове луковице,
крије личносни Бог,
пространији од семитских простора

Зато не пати због Дара
који је изазван

Добио си поглед на архетип
Да си у изворишту,
гледао би место где си сада

У њеном сам имену
успео да реконструишем дневно жутило

Пролазили су пастири и тада,
у односу на које као да смо поседовали
капсулу из »Солариса«

Сада смо у познатој пролазности

Једино метафизика ветра,
звуча истог и у крошњи изоловане смрче,
чини да свесни смо
како људи природно реагују
на промене
А овако остајеш у смисленим пребивањима
и кад се мењаш

Нема ничега
што било би лепо да је садашње
Прихваћен презент
смело хлади трајање
И то што не знамо језик,
друга је стварност

У одсуствима

Има изворне целовитости
За остале је то ствар есхатона,
за тебе,
имагинација надиђена у презенту

Све истрајава док се не изгуби
опало лишће
Нема га ни унутар следећег дана,
смештеног у крај халоцена

Допадљивим укусом
залуталим у погрешан месец,
градимо живот

Можда је ранија пријатност подножја
приближна неутралном
Али нема везе са хтонским јеленима

После
утешних
укрштених
чуда
настаје
лавина

због пса
у одсуствима

У нестварном смо
А за мене и мој угао,
принудно стварном

Основе

Знаш где су старе замке
и кад лист из другог разлога покрије препреку
То је надимак зиме
Мада се и у властитим просторима
осећаш као треће лице

Браниш се украсном имитацијом зимзеленог,
од које нам будуће метле украшавају ћошкове
И више није проблем што препознајемо
да нема радости због првих ствари

Присутним
као да су им свет и небо соба дневна

Уједно сјаји бачени прохром и намигује реклама
Сламка издржи сву твоју снагу
Крај спасавају мрвице
сасушеним кристалима окренутим нагоре

Замена за чудо које нема везе са забележеним
Али има са повратком

Или кад у ситницама нађеш мир,
косну те туђе крупне ствари

Обавеза и да иструнеш
Васкрснеш
Уместо међустања смрзнутих цветница
које се воле једнако с очима

Почело

Потребно је крају да нешто остане суво
Иако тако се изнова ствара
Без обзирања на потоп у с(и)вим предањима
Преко рана од гитова
и туђих боја

Не свиђа ми се свет,
ни прочеље одсјаја у кашикама

Не бојимо се смрти због себе,
да бисмо казали да је то услед гледања
нечега иза наших очију
Већ онога што је поред,
отпорног на употребу било којег прилога

Али сањамо да је званично почела зима
Као у некој метафизичкој сметњи,
за разлику од прародитеља
бацамо јабуку птицама,
у плитко лице смрзнутог сутона

Пре и после Талеса

Успут ти се чини
да воде немају крај
И привикнеш се на ограничења

Онда су талентовани смртници око нас
изменили водени почетак
Риболики тужни архетип
у осмех Прародитељке

Изворишта

Рециклажа историје на трагу хлорофила
Знамеће да су степе ближе од пустиња
и приликом замишљаног уласка у стварну палату
Када се заустави невреме
да омогући сунчано скретање и успон

Иако не памтимо координате
нечегашто је средњи свет,
сачувана ризница остатака враћа извору

Пред сушачем за руке,
као народи Књиге,
дижемо руке у формиран пупољак

Од Лепенског Вира до Индије,
стрелица води до Хелена и Ромеја
Максимиана Даје који сади измењени цвет
без свести о благој сенци корена
облутака и Винче

И опет се, заборављајући склад,
вратило невреме као лов одржања
Против представе да је небо покривач

Али у халоцену
који хрли у есхатон,
па нема потребе за склоништима

Сувише рано одиграо се свет
И Рођење и Парусија

Подунавље

Столећима далеко од трена
Када је Децебел зауставио легије

Живот некога у старачком лику
покрај себе чува дачко присуство

Које се игра с лутком пса
Говори му шта да уради

Лутка то не чини при покрету узице,
осим кад при наредби »да умре«,
падне

И не зачују се нове речи:
»А то знаш?!«

Тада се вратим досељеницима
из Подунавља
који почивају
у једној од некропола Municipiuma S

Девојци која је волела да се окити
припадају гривне
Или она припада копчама,

ђердану око врата
Младићу с котарицом грожђа,

симболом јесени

И улози паса
у хтонском значењу
поред ловца

И речима с почетка песме
Таквим
да је све исто
преплитање
у које нас веже река

Осим ако за мене то није
есхатолошко
јављање

И туга због садашњег сведочења
да се цвет лунарије
прима и под четинарима.

Средиште д(л)ана

Захваљујући несавршености
неке ствари се откривају,
уче да постоје
за вишеструко затварање

Оне су у њеном присуству у промени
Као у малим кућама неухватљиве
судбине испод кровова

Због чије се рефлексије
неко посвећује светлости
Иако зна да није чудо него одсјај

Кружиш

Кружиш
У ствари долазиш
До веће надморске висине,

Такви ћемо отићи
Сећање није трагично,
јер је као сећање
на жив лик у суседној соби

Зарастање емајлираног посуђа
коме пружамо заклон
без атмосферских утицаја

Гледамо како свет не држе
само молитве пустињака,
јер смо као они

Него кора дрвета у нуклеарном амбијенту
којој се допушта самоодржање

Сунце иза наслона

Уз прегласне потоке бринеш
Превише
поредиш с вечношћу острва трајања,
своје санке

Загриш сунце иза наслона
Светла иза тебе
на неочекиваним местима
праве сенку

Топле кише су биле тада
Сада нису
Распарујеш ствари не да се не нађу,
него да наруше природни след.

Соба Софронија Сахарова

Можда си камен
Тканина која плаши
нежност водоинсталација
Острво са збивањима
које нико не помери
Али то не умањује звуке
свих галаксија

Проблем је у живости
штићеној само да заискри
Иако
у толико динамике
и давања светла на основу таме,
проблем лежи у трајности

Нисам хтео њене/своје
зачуђене куће

Бирај по нахођењу ноћ
или дан
с једне или друге стране
камена

Кад одабереш чудо
посвећивања

неочекиваном,
испунивши свој доживљај
о себи

Кад се вратиш
У есхатону
и даље ће ти бити одшкринут
прозор

Хладна обнова

Трагови
у подножју дрвета живота
Ја их не дирам
Јер шта ће они
Куда ће

То што је могло постати
избављење,
има везе са већ прошлим
стварима

Довољно си смео
Да не потрошиш време
имитирајући
затечено

Алтајски сликар слика своје заблуде

Само зими можеш
да видиш све куће преко реке

Алтајски сликар слика
своје заблуде
Никад ближи истини из свих
туђих
углова

Равнодушности
по мери постојања,
никаквој повезаности,
по плесу ништавила

Али је у наслућивању
труд око смисла
Најнеобичнија слика
По светим мерама израђен брод
у средини без мора

Онеспokoјавања

Иако ниси Deus ex machina,
тамо су позвани пролазници
са лепотом која је Твоја

И који се не одазивају
али се томе
смешиш
с љубављу Онога Кога нису
узнали

или си посве другачији
у њиховим световима

Дај смисао и нашим потезима
Када ма коју фигуру
вратимо у припадајућу раван,
у односу на прав угао празног поља

Да спонтаност измишљене игре
сведочи о смислу
и у историји

онеспokoјавања

Да постоји статичка неоправданост
као код византијских живописаца,
којима није био склон ни један придев
док су Те повијали
светлошћу

Данима идем са две кутије боја
Дан није успео да се преобрази
у кишан

Али такви су дани изнад сваког
надања

Окренута значења

Вечност као да је у питању
Стална неизвесност баланса
између прстохвата и прстију

кад солиш

Очи се и даље односе према сунцу
непотпуним склапањем
И одавде се припада свакој страни
света,
у издаху задржи суштина
без превода и газишта

Од скоро свирају возови,
буде осталог
који није чуо
легенду о спавачима

Повезују крхотине његових комада
у зделу без украса,
да превазиђу сакупљена хтонска значења
кишнице

Адамова остава за баштенски алат

Стабло
што држи небо,
јер верује напуштеним уверењима

у правилном се паду
ослања
на друго

Погледаш му хлад
као одмарање носача од помија времена

Да се не ризикује срећа с поткапинама
у наслеђе остају вештачки наткриви,
под којима се изговара пророштво
без слутње да је:
»Пожутеће сутра«

Јатаган за одрасле песме
И са сваком од њих
(не)разумевање

Ободи
стеченог стрњишта

Да јесмо

Сачекај дистанцу
да допринесе
свим твојим плодовима
да их залије и зачини

Пењуша обична кишница
и у сваком мехуру
који пунимо мислима,
кога созерцавамо

По неколико одсјаја
живота

Кад постајемо
савезници
претпостављања

да јесмо

Свој дах нисам чуо
кад оживи
око различитих истина

изнад којих ћути
одговор
осим у забележеним
чудима

Треће слово

Неко је залогом ватре
покушао да напише реч,
на самом улазу-излазу,
месту за све ствари у пролажењу

али га је исто неко спречио
и наступи ведрина због недостајања

Стао је код »Р«
Претпоследњем,
у језику овог случаја

И тиме је макар побеђена
последница
четвртог

УРЕСЦИ

- 9 Покушај
- 10 Сјај са украса који се круне
- 11 Угличана судбина
- 12 Четрдесет година прашине
- 13 Доживљај тумачења
- 14 Наговештаји
- 16 Окрајак пуноће
- 17 Чаробна туга
- 19 О многим сажетостима
- 21 Сапостоји срећа
- 22 Скоро па круг
- 23 После истине
- 24 Уресци
- 25 Како изместити лептире
- 27 Светли фосил
- 28 Светлост преко лома
- 29 Кишобран
- 30 Времена чувања
- 31 Божанство
- 32 Нејасно
- 33 Обратни свет
- 35 Искривљена музика

ТРЕЋЕ СЛОВО

- 39 Municipium S I
- 40 Municipium S II
- 42 Пре освајача
- 44 Danubius
- 45 Символи ветрометине
- 46 Артефакти птица
- 47 Врх(ови)
- 48 Асортиман лепих залазака
- 50 Испуњено значење

- 52 Чвор
- 53 Неолит
- 54 (За)хлађење трајања
- 56 У одсуствима
- 58 Основе
- 60 Почело
- 61 Пре и после Талеса
- 62 Изворишта
- 64 Подунавље
- 66 Средиште д(л)ана
- 67 Кружиш
- 68 Сунце иза наслона
- 69 Соба Софронија Сахарова
- 71 Хладан обнова
- 72 Алтајски сликар слика своје заблуде
- 73 Онеспокојавања
- 75 Окренута значења
- 76 Адамова остава за баштенски алат
- 77 Да јесмо
- 79 Треће слово

Књижевна награда »Новица Тадић« 2019

Библиотека ПРИСУСТВА

Књига шеста

Сјасоје Јоксимовић

MUNICIPIUM S

Издавач

Завод за проучавање културној развјика

За издавача

др Вук Вукићевић

Редакција

Марко Аврамовић

др Јана Алексић

Миломир Гавриловић

др Владимир Коларић (секретар)

Никола Маринковић

др Драјан Хамовић

Дизајн и прелом

Универзитетј уметности у Београду,

Факултетј примењених уметности

Тираж

300

Штампа

Решро принтј д.о.о.

Београд, 2019

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
821.163.41-1

ЈОКСИМОВИЋ, Спасоје, 1988 –
Municipium S / Спасоје Јоксимовић. – Београд : Завод за
проучавање културног развитка, 2019 (Београд : Ретро принт). –
79 стр. ; 21 см. – (Библиотека Присуства / [Завод за проучавање
културног развитка] ; књ. 6)

Тираж 300.

ISBN 978-86-81529-75-1
COBISS.SR-ID 27773580